

SENDİKALAR NİÇİN SESSİZ?

Aydınlık Gazetesi, 10 Eylül 2012

Yıldırım Koç

Sendikalar niçin sessiz? Daha doğrusu, sendikacılar niçin sessiz?

İşçi kitlesinin sessiz olduğu dönemler vardır. Ciddi bir mutlak yoksullaşma yaşanmıyorsa, hakim sınıflar cephesi çok güçlü gözüküyorsa, işçiler deneyimsizse, işsizlik artıyorsa ve benzeri nedenlere bağlı olarak işçi kitlesi sessiz olabilir.

Ancak sendikacı ve sendika sessiz olamaz, olmamalıdır.

Sendikacı, yaşanan ve yaklaşan tehlikeler konusunda işçi kitlesini bilgilendirmek, duyarlı kılmak, bilinçlendirmek, mücadeleye hazırlamak zorundadır.

Sıradan bir işçinin tehlikeleri önceden görmesini ve buna uygun tedbirler geliştirmesini bekleyemezsiniz. Ancak sendikacının en önemli işi budur. Bunları yapmıyorsa, görevini yerine getirmiyordur.

Sendikacı, yalnızca ücretler ve çalışma koşulları konusunda değil, işçiyi ve ailesini ilgilendiren her konuda bu sorumluluğu taşımaktadır.

Türkiye, emperyalist güçler tarafından bir savaş bataklığına sürükleniyor. Türkiye’de kurulan terör kampları Suriye’ye saldırının üssü durumunda. Silahlı teröristler bizim topraklarımızda eğitiliyor; Suriye halkına saldırıları bizim topraklarımızdan sürdürülüyor.

Sendikalarımızdan ses yok.

Halkımız, etnik temelli bir iç savaşa sürükleniyor; mezhep farklılıkları tahrik ediliyor.

Sendikalarımızdan çıt yok.

Türkiye’de demokratik devrimin eğitim alanındaki kazanımları çiğneniyor.

İşçi sendikaları sesini çıkarmıyor.

“Yeni Anayasa” adı altında yürütülen çalışmalarda, Türkiye demokratik devriminin 150 yıla yakın birikimi yok edilmeye çalışılıyor.

Sendikalar suskun; hatta bazı sendikalar bu sürece destek bile veriyor.

Sendikacıların bu tavrının çeşitli nedenleri var. Ancak en önemli nedenlerden biri, sorumlu mevkilerdeki bazı sendikacıların para, kadın, içki, kumar konularındaki zaafıdır.

Halen görevde olan bir sendikacı biliyorum. At yarışlarına aşırı biçimde düşkün. Bu kişi, bir dönem bir sendikanın mali sekreteriydi. Her türlü pis işe bulaştı. Sahte fatura aldı; başkalarının aldığı sahte faturaları onayladı. Kendisine emanet edilen paraya ihanet etti. Haketmediği halde harcırahlar aldı. Sendika olanaklarını kendi çıkarı için kullandı. Sendikanın gayrimenkul alımlarında yolsuzluğa bulaştı. Çaldıklarının bir bölümüyle kendi üstüne, bir bölümüyle metresinin üzerine gayrimenkuller aldı. Bu hırsız bir dönem muhafazakar bir partiden milletvekili aday oldu; az kalsın, milletvekili de seçilecekti. Sendikaya aldıracağı 50 bin liralık saati seçim bölgesinde dağıttı. Gözü hâlâ parlamentoda. Sendikası sürekli olarak üye kaybederken, onun derdi hırsızlık, kumar ve başka işler.

Böyle birinin, hükümetin Suriye politikasını eleştirmesini, “Yeni Anayasa” girişimlerine karşı çıkmasını, laik cumhuriyeti savunmasını bekleyebilir misiniz?

Pisliğe böylesine batmış bir kişi sesini çıkaramaz.

Peki, bu sendikacının birlikte görev yaptığı kişilere ne demeli?

Onlar da yine kişisel çıkar hesaplarıyla pislikler karşısında susarak pisliğe bulaşanlar değil mi?

Pisliğin içinde yaşayarak temiz kalınabilir mi?

Onlar da seslerini kesiyorlar.

Pisliğin olduğu yerde pisliğe karşı çıkmayan, pisliğe batmış demektir. Pisliğe batan da, sendikacılık görevlerini yerine getiremez.

Sendikaların, emperyalizmin ve hükümetin Suriye politikasına karşı çıkmasını isteyenler, sendikalardaki yolsuzluklarla mücadele etmelidir.

Sendikaların, Türkiye’de demokratik devrimin kazanımlarına sahip çıkmasını isteyenler, sendikaları, pisliğe bulaşmış, emperyalizme, hükümetlere ve sermayeye teslim olmuş sendikacılar ve hizmetkarlarından temizlemelidir.